

$$x = \frac{-b \pm \sqrt{b^2 - 4ac}}{2a}$$

Kas auksu žiba

GEEK GIRL

$$\frac{dy}{dx} = 5x + 3$$

HOLLY
SMALE

žibé||ti, ži||ba, ~jo

1. švytėti atmušama šviesa, blizgėti, spin-
dėti

2. švytėti savo šviesa
~jimas (1)

žibù||tis (2)

1. blizgutis

2. žr. s a u s i u k a s

1

Aš – Harieta Maners, esu geniali.

Žinau, kad esu geniali, nes ką tik internete pasitikrinau, kokie genialumo požymiai, ir, pasirodo, beveik viskas man tinka.

Sociologiniai tyrimai rodo, kad apie išskirtinį intelektą liudija beprasmiškų pomėgių teikiamas džiaugsmas, polinkis įsiminti kitiems neįdomius faktus ir visiškas socialinis neišprusimas, negebėjimas bendrauti.

Negražu girtis, bet aną vakarą virtuvėje sriubos skardines surikiavau pagal abėcėlę, išmokau kojų pirštais paimti pieštuką ir sužinojau, kad vištos pamato dieną auštant keturiasdešimt penkiomis minutėmis anksčiau už žmogų.

O žmonėms aš nelabai patinku.

Taigi, manau, esu teisi.

Kiti genialumo požymiai, kuriuos atpažinau:

1. *Prastai miegu.*
2. *Kartais be jokios priežasties kyla pykčio priepuoliai.*
3. *Esu netvarkinga.*
4. *Apskritai esu keista.*

– Aš sutrikęs, – pasakė tėtis, kai išdidžiai parodžiau varnelėmis sužymėtą sąrašą. – Ar ne tokie patys ir šešiolikmetės požymiai?

– Oi, vaikelai, – akimis sąrašą permetė pamotė, – regis, šitas sąrašas tinka ir tavo sesei.

Štai jums ir paaiškinimas, kodėl diduma intelektualinio elito lieka nesuprasta. Net mūsų tėvai nesupranta, kokie mes nuostabūs.

Kad ir kaip ten būtų, aiškiausias aukšto intelekto koeficiento požymis – kad užduodi daug klausimų. *Paguglinusi* prisikasiau iki puslapio...

Ar aš genijus?

...ir esu nusiteikusi gana optimistiškai.

Tai gerai, nes šiandien grįžtu į mokyklą, ir man prireiks visų įmanomų papildomų proto galių.

Taip, dabar oficialiai esu šeštaklasė.

Paskaičiavau, kad mokykloje praleidau lygiai vienuolika savo gyvenimo metų, tai yra mokiausi 2145 dienas arba maždaug 17 160 valandų (neskaičiuojant namų darbų ir savanoriškų testų, kuriuos parsisiunčiau atostogoms).

Trumpai tariant, ruošdamasi šiai akimirkai, investavau daugiau kaip milijoną mokymosi minučių. Šiandien ta diena, kai visos mano kruopščiai sukauptos žinios, užuot erzinusios žmones, bus pripažintos ir įvertintos.

Pagaliau į mokymąsi bus žiūrima rimtai.

Nebėra namų darbų nekentėjų ir akių vartytojų, į jų vietą ateina nauji moksleiviai iš kitų mokyklų – žmonės, kurie

iš tikrųjų *nori* mokytis. Žmonės, kuriems rūpi sužinoti, kad smiltpelės užuodžia adrenaliną, kad vikšras turi dvylika akių ir kad mūsų kūne yra tiek anglies, kad būtų galima pagaminti devynis šimtus pieštukų.

Tokie kaip aš.

Ir aš labai to laukiu.

Nuo šiandien manęs laukia daug veiklos: mokysiuosi penkių dalykų A lygiu, nieko nelaukdama kreipsiuosi į du universitetus, uoliai pradėsiu siekti nuostabios paleontologės profesijos. Analizuosiu duomenis, skrosiu varles ir imsiu kaip reikiant mankštintis, kad nesuriestų diegliai netolimoje ateityje nuo dinosauro fosilijų bevalant žemės.

Susirasiu naujų draugų vienminčių.

Tegu mokykla ta pati ir daug tų pačių žmonių, bet nuo šiol viskas bus kitaip. Vienuolika metų nuo savo daiktų tryniau visokius užgauliojimus, traukiau batus iš tualetų bakelių, o dabar turiu progą viską pradėti nuo pradžių. Pradėti iš naujo.

Turiu progą sužerėti.

Šį kartą viskas bus kitaip.

Laimė, vienas iš didžiųjų genialumo privalumų – gebėjimas atlikti kelis veiksmus vienu metu.

Taigi šįryt nusprendžiu tuo pasinaudoti.

Risdamasi iš lovos sužinau, kad paukščio sparnas turi keturiasdešimt skirtingų raumenų.

Šukuodamasi plaukus išsiaiškinu, kad jūrų ežys gali vaikščioti savo dantimis, o valydamasi dantis – kad parazitai sudaro 0,01 procento žmogaus kūno svorio.

Kol rengiuosi, maunuosi kojines, aunuosi, gerai galvon įsidedu faktą, kad gyvatės uodžia liežuviu, o girdi nasrais. Dundėdama laiptais žemyn mokausi britų karalių ir karalienių vardus, žengdama į virtuvę gilinuosi į Slaptosios tarnybos slapyvardžius (princo Čarlzo slapyvardis „Vienaragis“; gaila, tikėjau, kad kada nors taip vadins mane).

– Ar žinot, – pasilenkiu pabučiuoti Tabitą į apvalų skruostuką, – kad žmogus per savo gyvenimą vidutiniškai suvalgo 500 vištų ir 13 000 kiaušinių?

Mažė sesytė, akivaizdu, to nežino, nes reaguodama į šią naują negirdėtą informaciją patenkinta suklega.

Ištiesiu ranką virš jos papurusios galvelės ir nuo stalo čiumpu kietai virtą minėtojo objekto atmainą.

– Harieta, – ištaria pamotė.

– Ir kiekvienas suvalgome trisdešimt šešis paršelius, – beriu viena ranka lupdama kiaušinį. – Ir trisdešimt šešias avis.

– Harieta.

– Ir aštuonias karves.

– Harieta.

– Ir 10 000 šokoladinių batonėlių.

Kiaušinis sustoja pakeliui į burną.

– Ko gero, savo dalį aš jau suvalgiau. Gal reikėtų tapti vegetare, kad atsikurtų pusiausvyrą?

Ant rankos pajuntu pamotės delną.

– Labas rytas, Anabele. Kaip miegojai? Ačiū, aš miegojau gerai. Graži diena, tiesa? Ačiū už pusryčius, nors visur pribarsčiau lukštų ir tau teks šluoti virtuvę.

Dėbteliu į pamotę, paskui į tėtį. Su Anabele gyvenu nuo penkerių, bet vis tiek kartais būna sunku ją perprasti.

– Kodėl Anabelė kalbasi su savimi?

– Nes ji ateivis, nesėkmingai bandantis pritapti prie žmonių rasės, – rimtai atsako tėtis, skrebučio kąsnelį padažo į kiaušinio trynį ir tas nulaša ant stalo. – Gal tavo knyga padėtų išsiaiškinti, ko ji iš mūsų, vargšų Žemės gyventojų, nori, kol dar savo čiuptuvais neišsiurbė mūsų smegenų?

Entuziastingai imu versti storos knygos lapus. Iš viso yra 729 puslapiai, aš pervariau tik trylika dvidešimtųjų, taigi visai tikėtina, kad pavyks ką nors rasti.

Bent jau ką nors įdomaus apie kosminius laivus.

– Deja, Ričardai, visi požymiai byloja, kad smegenų tu nebeturi, – niūriai konstatuoja Anabelė. – Atrodo, man teks kęsti badą.

Ji atitraukia kėdę ir rodo į ją.

– Harieta, pasidėk savo faktų knygą ir valgyk. Nuo rytdienos grįžtu į darbą, o per pastarąsias dvidešimt keturias valandas iš tavęs neišgirdom nė vieno protingo žodžio.

Ką čia pamotė šneka? Kiekvienas mano pasakytas sakinyks buvo moksliskai ir istoriskai tikslus. Knygos gale yra faktus patvirtinanti bibliografija.

Įsimetu į burną gabalėlį skrebučio.

– Negaliu, – sakau burnoje veldama sviestuotus angliavandenius. – Nėra laiko. Reikia daug išmokti, daug kur nueiti, su daug kuo susitikti.

Negaišdama žengiu į prieškambarį, iš kertės čiumpu krepšį ir tuo pat metu sužinau, kad 1830-aisiais karalius Liudvikas XIX Prancūziją valdė tik dvidešimt minučių.

– Tik pažvelk, kokia ji nuostabi, – išdidžiai pareiškia tėtis, kai atidarau laukujes duris. – Mano vaikas, Anabele. Mano genai kaip ant delno. Harieta Maners – modelis ir stiliaus ikona. Mados legenda. Geniali drabužių pasaulio originalė.

Įsikišu į ausį vieną ausinę.

– Harieta, luktelk, – pakviečia Anabelė. – Kur tu eini?

Beje, dar nežinau, kaip panaudosiu informaciją apie Liudviką XIX. Ne viskas, ką perskaitau, net ir man yra naudinga ir svarbu.

– Į mokyklą!

Įsikišu kitą ausinę. Visu garsu užgroja Čaikovskio „Gulbių ežeras“.

– Iki vakaro!

Ir pirmoji mano, šeštaklasės, diena prasideda.